Princess

แด่...เสียงหัวเราะ รักแท้
ปาฏิหาริย์ และสองเรา

มือปราบข้าวสารเสก

กรกานท์

หนึ่ง

บุพเพข้าวสารเสก

“หิวจนจะกินควายได้ทั้งคอก!”

เสียงสบถดังมาจากด้านหน้าร้านก๋วยเตี๋ยวรสเด็ดย่านตลาดสดชานเมืองกรุง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสถานีตำรวจนัก ทำให้แม่ค้าวัยทองยิ้มให้ผู้ชายที่เดินเข้ามาพร้อมกับส่งเสียงดังอย่างไม่ถือสาเพราะเขาเป็นลูกค้าประจำ เลิกงานทีไรเป็นได้มาอุดหนุน จนคนในร้านรู้ดีว่าจะต้องเอาอะไรมาเสิร์ฟบ้าง และเมื่อชายร่างสูงเกินมาตรฐานชายไทยทั่วไปทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวกลม เด็กในร้านก็รีบเอาชานมเย็นหวานชื่นใจใส่นมเยอะๆ มาวางให้อย่างรู้ใจ ทว่าไม่ได้ทำให้ใบหน้าคมเข้มรูปร่างสูงใหญ่สมส่วนราวกับพระเอกภาพยนตร์ไทยที่หลุดออกจากแผ่นฟิล์มอารมณ์ดีขึ้นเลย

“ไปทำอะไรมาล่ะผู้กอง” ป้าแม่ค้าก๋วยเตี๋ยวเย้ายิ้มๆ ตอนเอาก๋วยเตี๋ยวมาเสิร์ฟลูกค้าประจำ “หน้างอเป็นจวักตักแกงเชียวนะ”

“ไปจับเด็กแว้นมาน่ะสิ” นายตำรวจนอกเครื่องแบบที่สวมเสื้อยืดสีพื้นทับด้วยแจ็กเกตยีนกับกางเกงขายาวสีน้ำตาลอ่อนบ่นหน้ายุ่ง เพราะวันนี้เป็นวันที่เขาอารมณ์เสียที่สุดในรอบปี

“มันปิดถนนแข่งรถกันกลางวันแสกๆ กว่าจะวิ่งจับได้ครบทุกคน กว่าจะคุมตัวกลับมาได้ก็หอบแฮกๆ กว่าจะส่งเจ้าหน้าที่ทะเบียนทำประวัติ กว่าจะเรียกผู้ปกครองมารับ แล้วเจ๊รู้ไหม ไอ้หัวโจกที่มันขายยาบ้าด้วยน่ะ ดันเป็น

ลูกคนใหญ่คนโต คนอื่นต้องโดนส่งไปดัดสันดาน แต่ไอ้บ้านั่นมันลอยนวลหน้าตาเฉย”

“เอาเถอะผู้กอง เดี๋ยวนี้เวรกรรมมันติดจรวด เดี๋ยวฟ้าดินก็ลงโทษมันเองนั่นแหละ” ป้าแม่ค้าร้านก๋วยเตี๋ยวปลอบแบบปลงตก “อีกอย่าง ผู้กองก็ไม่เหนื่อยเปล่าหรอก อย่างน้อยก็ส่งพวกลูกน้องมันไปดัดนิสัยได้ตั้งหลายคนไม่ใช่เหรอ เอ้ากินๆ นี่เจ๊อุตส่าห์เปิดร้านรอผู้กองเชียวนะ เนื้อเปื่อยตุ๋นอย่างดีกินเสีย เจ๊จะได้ปิดร้าน”

“ขอบคุณครับ”

ผู้กองหนุ่มลากเสียงยาวประชดที่โดนปลอบเรื่องเวรกรรมมีจริง และยิ้มให้คนแก่ที่ยังอุตส่าห์รอให้เขามากินก๋วยเตี๋ยวเหมือนที่ทำหลังเลิกงานประจำ แต่ก่อนที่จะคีบเนื้อเปื่อยนุ่มๆ เข้าปาก เสียงตะโกนจากทางตลาดสดก็ทำให้นายตำรวจสำลักอากาศ

“ช่วยด้วย! คนเมายาบ้ามันจะแทงคอตัวประกันแล้ว ช่วยด้วย!”

นายตำรวจวางตะเกียบแทบไม่ทัน มือขวาคลำเข้าไปใต้เสื้อแจ็กเกตด้านซ้ายอย่างรวดเร็ว เพื่อให้รู้ว่าปืนเตรียมพร้อมอยู่ตรงนี้ จากนั้นก็ไม่รอให้ตัวเองได้พ่นลมหายใจทิ้ง เพราะในเมื่อเลือกแล้วที่จะทำอาชีพนี้ เขาจะทำมันด้วยจิตวิญญาณ งานบำบัดทุกข์บำรุงสุขต้องมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นยามใดหรือสถานการณ์ไหนก็ตาม

“อ้าว เฮ้ย!”

พอวิ่งมาถึงกลุ่มไทยมุงที่ยืนจับกลุ่มกันอยู่ตรงหัวสะพานที่จะข้ามไปตลาดสด ตำรวจหนุ่มก็ชักลังเลว่าจะช่วยตัวประกันที่ถูกคนเมายาบ้าจับดีหรือไม่ เพราะไอ้เด็กหนุ่มที่โดนปังตอจ่อคอหอยอยู่ในตอนนี้ก็คือหัวโจกแก๊งเด็กแว้นที่เขาเพิ่งไปสกัดจับมานั่นแหละ แล้วไปเดินอีท่าไหนถึงได้โดนคนเมายาบ้าคว้าคอไปได้ หรืองานนี้เวรกรรมจะติดจรวดอย่างที่ป้าร้านก๋วยเตี๋ยวว่าจริงๆ แต่เอาเถอะ ถือว่าประชาชนเดือดร้อน ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ก็ต้องช่วยให้

เต็มที่

"ใจเย็นนะ ใจเย็น" นายตำรวจพยายามกล่อมตามหลักสากลในการช่วยตัวประกัน "อยากได้อะไรก็บอกมา แต่อย่าเพิ่งทำอะไรกับเจ้าเด็กนั่นเลยนะ ปาดคอมันไปก็ตายเปล่า พี่ไม่ได้อะไรหรอก"

"ไปตามไอ้พงศ์มา" เสียงแหลมปรี๊ดราวผู้หญิงกรีดร้องดังออกมาจากลำคอชายฉกรรจ์ผู้ต้องสงสัยว่าเมายาบ้า ทำให้นายตำรวจหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นด้วยสังหรณ์ใจอะไรบางอย่างที่เกี่ยวกับความสามารถพิเศษของตัวเอง

"ไปตามไอ้ผัวสารเลวนั่นมา ไม่อย่างนั้นกูไม่ปล่อยไอ้เด็กนี่"

ไม่ต้องสงสัยอะไรแล้ว นายตำรวจพ่นหายใจเต็มแรงอย่างเหนื่อยหน่ายก่อนจะท่องมนตร์เบิกเนตรที่หลวงตาให้มา ดูให้มันรู้ดำรู้แดงไปเลยว่าที่เขาคิดอยู่มันใช่หรือเปล่า

หญิงร่างท้วมหน้าเขียวขึ้นอืดเหมือนตายมาหลายวันที่ซ่อนอยู่ในกายหยาบของชายฉกรรจ์ ทำให้นายตำรวจหนุ่มผู้มีความสามารถพิเศษถึงกับกลืนน้ำลายลงคอ เพราะรู้แล้วว่าสิ่งที่เกิดอยู่ตอนนี้ไม่ใช่เหตุคนเมายาบ้าแล้วจับตัวประกัน แต่พี่คนนั้นโดนผีเข้าต่างหาก

"แล้วผัวพี่เป็นใครล่ะ" ผู้กองหนุ่มถามหน้ามุ่ย ทำเอาชาวบ้านแถวนั้นมองเขาอย่างประหลาดใจเป็นตาเดียว "แต่จะทำอะไรก็ใจเย็นๆ ก่อนเถอะ ปล่อยตัวประกันมาก่อน แล้วผมจะไปตามผัวพี่มาให้"

"ไอ้พงศ์ผัวกู ผัวอีศรี! ไปตามมันมา ไอ้ผัวชั่วมันไปติดเมียน้อยอยู่ที่ไหน"

"แล้วผมจะไปตามได้ที่ไหนเล่า" นายตำรวจบ่นหน้านิ่ว "แต่พี่ออกมาจากร่างเขาก่อนเถอะ เดี๋ยวผมช่วยตามหาผัวให้ ออกมาก่อนๆ เป็นผีก็อยู่ส่วนผีเสียบ้าง ชาวบ้านเขาจะได้ไม่เดือดร้อน"

"กูไม่ออก!" วิญญาณสาวใหญ่ในร่างชายฉกรรจ์ตอบเสียงหนักจนตาขวาง "ถ้าไม่ตามไอ้พงศ์มาหากู กูปาดคอไอ้เด็กนี่แน่"

เมื่อการเจรจาไม่ได้ผล นายตำรวจก็ถึงกับพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด

แถมคนที่โดนจับเป็นตัวประกันก็กลัวจนตัวสั่นงันงกและฉี่ราดไปเรียบร้อยแล้ว เขาจะทำอย่างไร วิญญาณผีพี่ศรีนี่ถึงจะออกจากร่างผู้ชายคนนั้นเล่า หรือว่าถึงเวลาต้องใช้ไม้แข็งเสียที

นายตำรวจล้วงเข้าไปในกระเป๋าสะพายของตัวเอง ควานหาของที่พบติดตัวตลอดเวลาเผื่อได้ใช้ในยามคับขัน ล้วงเข้าไปเจอนฤบดินทร์ ควายธนูคู่ใจก่อนใคร แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาจะเอามาใช้ในตอนนี้...ยันต์ มีดหมอ ตุ๊กตากุมารทอง สายสิญจน์ น้ำมนต์ของหลวงตา และของต่างๆ นานา กลิ้งขลุกขลักอยู่รอบมือ กว่าจะควานหาสิ่งที่ต้องการเจอก็ปาเข้าไปหลายวินาที จนคิดว่าต้องจัดกระเป๋าใหม่เสียแล้ว แต่อย่างไรเสียตอนนี้เขาก็ได้สิ่งที่ต้องการมาแล้วแหละ

ข้าวสารเม็ดขาวสะอาดจากแหล่งข้าวหอมมะลิพันธุ์ดีอย่างทุ่งกุลาร้องไห้ถูกกำขึ้นมาเต็มกำมือ ชายหนุ่มสวดมนต์พึมพำตามที่หลวงตาเคยพร่ำสอนให้เขาได้มีไสยเวทติดตัว ไสยศาสตร์สายขาวมีไว้บำบัดทุกข์บำรุงสุขให้ชาวประชา และนี่คือแรงบันดาลใจให้เขามาเป็นตำรวจ จะได้ช่วยทั้งผีและคนอย่างเท่าเทียม

“กรี๊ด!”

วิญญาณสาวกรีดร้องโหยหวนเมื่อร่างกายโดนข้าวสารเสกจากนายตำรวจสาดเข้ากระทบร่าง จากนั้นไม่นานคนที่กลายเป็นร่างทรงก็ทรุดฮวบลงกับพื้น ทำให้คนเป็นตัวประกันหลุดออกจากมีดปังตอที่จ่อคอได้ เรื่องโกลาหลจบลงพร้อมอาการอ้าปากค้างของชาวบ้านร้านตลาด ไม่แน่ใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้คืออะไร ผีเข้าคนได้ตอนเย็นๆ แบบนี้น่ะหรือ แล้วตำรวจที่สาดข้าวสารเสกอยู่โครมๆ คนนี้ล่ะ

เขาเป็นตำรวจหรือเป็นหมอผีกันแน่!

“ก็ผมบอกแล้วไงครับว่าพี่คนนั้นเขาโดนผีเข้า”

เรื่องที่ควรจะจบกลับไม่ยอมจบ และแน่นอนว่านายตำรวจผู้มีความ

สามารถในการปราบผีได้ไม่มีโอกาสกลับไปนั่งกินก๋วยเตี๋ยวต่อ ป่านนี้เส้นคงอืดเต็มชามแล้วกระมัง แต่ก็อย่างว่านั่นแหละ ตอนนี้มันไม่ใช่เวลาที่เขาจะมานั่งนึกถึงของกินแม้จะหิวสักเท่าใดก็ตาม เพราะมีคนดวงซวยรอให้เขาช่วยอยู่

หลังจากที่เขาทำให้ผีออกจากร่างชายฉกรรจ์คนนั้นได้ ตำรวจที่เข้าเวรอยู่ ณ สถานีตำรวจก็กรูกันเข้ามาจับตัวคนร้ายที่เข้าใจว่าเมายาบ้าจนจับเด็กหนุ่มมาเป็นตัวประกันทันที ซึ่งนั่นเป็นเรื่องเข้าใจผิด แต่จะให้เขาอธิบายว่าพี่คนนั้นแกโดนผีเข้า ใครจะไปเชื่อ โดยเฉพาะผู้กำกับการที่เพิ่งย้ายมาใหม่ ถึงขั้นเรียกเขาเข้าไปคุยกันสองคนในห้องทำงานส่วนตัว นี่คงไม่ใช่เรื่องธรรมดาแล้ว

“แล้วคนดีๆ ที่ไหนจะเมาขาดสติจนจับคนเป็นตัวประกันได้เล่า ตาก็ลอยๆ ขวางๆ คุณก็รู้ว่านี่มันอาการของคนลงแดง”

“แล้วผู้กำกับฯ ได้ผลตรวจฉี่ของพี่แกมาหรือยังล่ะครับ” ผู้กองหนุ่มสวนกลับด้วยน้ำเสียงเนือยๆ เพราะเหนื่อยหน่ายกับเรื่องที่ถูกหาว่างมงายเชื่อเรื่องผีเต็มทน แต่ก็ไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหมเพื่อผดุงความยุติธรรม “เชื่อผมเถอะว่าผลมันเป็นลบ เพราะพี่คนนั้นแกไม่ได้เสพยา”

“ผลตรวจแอมเฟตามีนเป็นลบ” นายตำรวจใหญ่หลับตาบอกเพราะเถียงไม่ออก และอีกนัยคือเกรงใจนามสกุลที่ผู้กองหนุ่มใช้อยู่ “แต่คงเมาสารเสพติดอย่างอื่น”

“ไม่ได้เมาอะไรหรอกครับ พี่แกแค่ซวยน่ะ ปล่อยแกไปเถอะ”

“แต่ผมไม่เชื่อว่าคนปกติดีๆ ที่ไหนเขาจะเอามีดมาจ่อคอชาวบ้านได้หรอกนะผู้กอง” ผู้กำกับการเอ็ดเสียงเขียว “หรือคุณจะให้ผมเชื่อว่าผู้ชายคนนั้นถูกผีเข้าเหมือนที่คุณทำให้ชาวบ้านทั้งตลาดเชื่อได้อย่างนั้นล่ะ”

“แต่ถ้าผู้กำกับฯ ไม่มีหลักฐานเอาผิดพี่เขา ผู้กำกับฯ ก็ต้องปล่อยเขาไปไม่ใช่หรือครับ”

“ผมปล่อยแน่ ถ้าเขาไม่ผิดอย่างที่คุณว่า แต่ถ้าจะให้ผมปล่อยเพราะเหตุผลที่คุณบอกละก็ ผมถามหน่อยว่าคุณจะเขียนรายงานคดีนี้กับผมยังไง

คนร้ายโดนผีเข้าอย่างนั้นเหรอ”

“ผมเขียนได้ก็แล้วกัน”

“คงชินกับการเขียนสำนวนคดีแบบลวกๆ มาละสิ” เจ้านายผู้มาใหม่และไม่เชื่อเรื่องผีสางถามอย่างหยามหมิ่น “ผมไม่มีวันยอมให้คุณทำอย่างนั้นอีกหรอกนะ แล้วไอ้เรื่องผีๆ สางๆ ที่คุณพยายามทำให้ชาวบ้านเชื่ออยู่เนี่ย ผมขอละ เลิกเสียที ผีมันไม่มีจริงหรอกนะ”

“ถ้าไม่มีจริง แล้วผู้กำกับฯ จะอธิบายเรื่องเมื่อตอนเย็นว่ายังไงดีครับ”

“ผู้กองสณฑ์!” นายตำรวจใหญ่ตะคอกจนตาเหลือก “อย่าคิดว่าผมจะกลัวคุณพ่อของคุณจนไม่กล้าทำอะไรนะ ถ้าคุณยังทำงานงมงายหลอกให้ชาวบ้านเชื่อเรื่องไสยศาสตร์แบบนี้อยู่ละก็ ผมสั่งพักงานคุณแน่”

“แต่ผมพูดเรื่องจริง ไม่เคยหลอกใครทั้งนั้น”

“ตกลงว่ายังไงคุณก็ยืนยันว่าคดีเมื่อตอนเย็นนั่น ผู้ต้องหาโดนผีเข้าใช่ไหม” ผู้กำกับการจ้องเขม็งเพราะคนหนุ่มยังเถียงไม่ยอมลดราวาศอก

“คุณเป็นตำรวจ แต่ดันไปโชว์ปราบผี แบบนี้จะให้ชาวบ้านศรัทธาตำรวจอยู่ได้ยังไง”

“ก็ผีมันมีจริงๆ”

“ได้...”

นายตำรวจใหญ่ลากเสียงยาวเพื่อข่มความอดทน ก่อนจะดึงลิ้นชักโต๊ะทำงานออกมา คว้ากระดาษรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเล็กๆ มาวางกระแทกโต๊ะดังปึงด้วยแรงกดจากฝ่ามือ แล้วเลื่อนช้าๆ มาตรงหน้าตำรวจหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้าม

“ถ้าคุณยังยืนยันว่าผีมีจริง ผมก็คงต้องส่งคุณไปที่นี่ และถ้าคุณไม่ผ่านการทดสอบละก็ ผมคงมีสิทธิ์สั่งพักงานคุณโดยที่ไม่มีข้อกังขาใดๆ นะผู้กอง”

ร้อยตำรวจเอกสณฑ์ สุขวินทรา รับกระดาษแผ่นนั้นมาจากมือของผู้ใหญ่เพราะไม่รู้จะเถียงให้ได้อะไรขึ้นมา อีกอย่างก็เกรงจะโดนข้อหาฝ่าฝืนคำสั่งผู้บังคับบัญชาด้วย แล้วนี่ผู้กำกับการจะส่งเขาไปที่ไหน ที่อยู่ตามนามบัตร

นี้อย่างนั้นหรือ

'แพทย์หญิงรุ้งเคียงจันทร์ อลังการทรัพย์สิน'

เป็นชื่อที่เขียนเด่นหราอยู่กลางกระดาษสีครีมที่ผู้กำกับการส่งให้ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นด้วยความสงสัยว่าเจ้านายส่งนามบัตรของแพทย์ที่เรียนจบด้านสมองและประสาท อีกทั้งจิตวิทยาผู้ใหญ่มาให้เขาทำไม แต่พอเห็นรายละเอียดของแพทย์หญิงผู้นี้ สณฑ์ก็ถึงบางอ้อชนิดตาแทบเหลือก เพราะเธอทำงานอยู่ที่แผนกจิตเวชของโรงพยาบาลชื่อดัง

เจ้านายจะส่งเขาไปพบจิตแพทย์หรือนี่!

สอง

ยายหมอเคือนคับ

“การพบจิตแพทย์ไม่ใช่เรื่องสำหรับคนบ้าหรอกนะคะ”

‘ก็เออน่ะสิ! แล้วมันมีคนบ้าที่ไหนยอมรับว่าตัวเองเป็นบ้าบ้างล่ะ’

สณฑ์แย้งอยู่ในใจแต่ไม่คิดจะเปล่งเสียงออกมา เพราะไม่อยากหยาบคายกับสุภาพสตรีอย่างคุณหมอหน้าละอ่อนที่ผู้กำกับการฝากให้ฝังเขาหรือเปล่าก็ไม่รู้ สวยก็สวยดีอยู่หรอก หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักเหมือนตุ๊กตา ดวงตาคู่สวยเปล่งประกายระยิบระยับชวนมอง จะว่าไปก็ทั้งขาวทั้งใส หุ่นแบบนี้หน้าตาแบบนี้ ไปเป็นพริตตี้มอเตอร์โชว์ได้สบายๆ เลย แม้เสื้อกาวน์ที่สวมอยู่จะทำให้เธอดูทรงภูมิ แต่ผิวพรรณเต่งตึง หน้าใสกิ๊ก และผมบ๊อบยาวเคลียบ่าทำให้คุณหมอดูเด็กลงหลายปีเมื่อเทียบกับใบปริญญาที่โชว์ไว้ในห้อง มองๆ ไปก็รู้ว่าลูกผู้ดีมีเงินแน่ๆ เพราะคงไม่มีหมอที่ไหนไปเรียนต่อเมืองนอกด้วยทุนตัวเองได้ง่ายๆ ตามที่ปริญญาบัตรจากมหาวิทยาลัยในเครือไอวีลีก[1] ที่แม่เจ้าประคุณเอามาตั้งโชว์หราไว้ในห้องทำงานนี่แล้ว นิสัยใจคอเป็นอย่างไรก็ยังไม่รู้ เรื่องอะไรเขาจะไปไว้ใจคนแปลกหน้า แม้เธอจะเป็นจิตแพทย์ก็ตาม

แต่เพราะแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้บ้า สณฑ์ถึงได้กล้ามาพบจิตแพทย์ ด้วย

---

[1] ไอวีลีก (Ivy League) เป็นชื่อของกลุ่มมหาวิทยาลัยเอกชนเก่าแก่ 8 แห่ง ที่ตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา

สโลแกนที่ว่า 'ทองแท้ย่อมไม่กลัวการพิสูจน์' ชายหนุ่มจึงมานั่งอยู่ในห้องตรวจของแพทย์หญิงรุ้งเคียงจันทร์ อลังการทรัพย์สิน ตามใบสั่งของเจ้านาย แม้จะไม่ได้มาด้วยความเต็มใจก็ตาม

"เอาเถอะหมอ จะทำอะไรก็ทำเสียที ผมจะได้กลับไปทำงาน" สณฑ์พ่นลมหายใจแรง เหนื่อยหน่ายระคนอ่อนใจ "หรือถ้าผู้กำกับฯ ล็อกผลตรวจเอาไว้แล้วละก็ บอกมาเลยดีกว่าว่าจะให้พักงานกี่วัน"

"ทำไมมองโลกในแง่ร้ายอย่างนั้นล่ะคะ" คุณหมอรุ้งเคียงจันทร์ส่งยิ้มหวาน "การที่คุณน้าของฉันส่งคุณมาที่นี่เพราะท่านหวังดี อยากให้คุณกลับไปทำงานด้วยสติและพลังใจที่เต็มร้อยนะคะ"

"นั่นไง ฮั้วกันจริงๆ ด้วย" พอได้ยินคำว่า 'น้า' เจ้าหมูที่โดนส่งมาเชือดก็เบ้หน้าใส่ทันใด "ไงล่ะ เขาบอกว่ายังไง ให้คุณหลานสาวเซ็นใบรับรองแพทย์ให้เลยไหมว่าผมเป็นผู้ป่วยโรคจิต"

"ใบรับรองแพทย์น่ะมันซื้อกันไม่ได้หรอกนะคะ กรุณาอย่าดูถูกจรรยาบรรณในวิชาชีพของใคร" คราวนี้ดูเหมือนคุณหมอคนสวยจะแยกเขี้ยวแทนยิ้มให้ และมองเขาอย่างอดทน "เอาละค่ะ ฉันขอตรวจสุขภาพจิตเบื้องต้นของคุณก่อนดีกว่านะคะ ถ้าไม่มีอะไรผิดปกติ ฉันสัญญาค่ะว่าจะเซ็นรับรองให้ว่าคุณปกติ แต่ถ้าคุณทดสอบไม่ผ่าน ฉันคงต้องส่งตัวคุณให้นักจิตวิทยาดูแลต่อนะคะ"

"แล้วหมอไม่ใช่นักจิตวิทยาเหรอ"

"คุณคงมีความเข้าใจผิดเรื่องจิตแพทย์กับนักจิตวิทยานะคะ"

รุ้งเคียงจันทร์ตอบอย่างฉะฉานโดยไม่สนใจจะมองหน้าเขา หากแต่หันหน้าจอโน้ตบุ๊กราคาครึ่งแสนที่อิมพอร์ตจากแผ่นดินลุงแซมมาให้เขามองแทน หน้าจอแสดงรูปผู้หญิงกับผู้ชายกอดรัดฟัดเหวี่ยงกันอยู่ริมกำแพงในซอกตึก แสงไม่ค่อยสว่างเท่าไรนัก อารมณ์ของภาพหนักไปทางแสงและเงาเสียมากกว่า แต่ดูอย่างไรสองคนนี้ก็มีได้เสียกันแน่ๆ

"คุณเห็นอะไรคะ"

"เห็นว่าโน้ตบุ๊กของหมอเนี่ย แปลงเป็นค่าอาหารกลางวันของเด็กในโรงเรียนยากไร้ได้เป็นเดือนๆ เลยนะ"

"ฉันว่าคุณสนใจภาพที่หน้าจอดีกว่านะคะ" คุณหมอเริ่มแยกเขี้ยว ทว่าทำตาหวานกลบเกลื่อนเหมือนรู้ว่าเขาจงใจแกล้งหาเรื่องเธออยู่ "ว่ายังไงคะ คุณเห็นภาพนี้แล้วรู้สึกยังไง"

"อีกไม่เกินสิบห้านาทีมีแตก" สณฑ์เจตนาไม่ตอบตรงๆ เพราะรู้สึกว่าการกวนโทสะคุณหมอหน้าเด็กจะสร้างความรื่นเริงให้เขาได้มากกว่า "แต่ถ้ามีปัจจัยหลายๆ อย่าง เช่น อึดๆ เหมือนผม หรือหน้าตาแบบหมอนี่ อาจจะมากกว่านั้นก็ได้"

"ลามก!"

"อะไรหมอ" ชายหนุ่มจงใจยิ้มยั่วโมโห "ผมหมายความว่าหัวแตกต่างหากเล่า หมอคิดดูนะ ผู้ชายดีๆ ที่ไหนเขาจะพาแฟนตัวเองมากอดมาจูบอยู่ตามมุมตึกแบบนี้ ผู้หญิงไม่สู้ก็แปลกนะ หรือผมว่าถ้ามาด้วยความเต็มใจสองคนนี้ก็คงเงี่ย...เอ๊ย กระเหี้ยนกระหือรือกันน่าดูแหละ"

"คุณ!"

"โอเค" สณฑ์ยอมอ่อนให้นิดหน่อยเพราะรู้สึกว่าตัวเองชักจะหยาบคายกับสุภาพสตรีมากเกินไป แต่ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เพราะถ้าคุณหมอคนสวยยังหาว่าเขาบ้า ก็คงต้องมาลองดีกันดูสักตั้ง

"หรือไม่ ผู้หญิงคนนี้ก็โดนฉุดมาปล้ำ"

"สรุปว่าคุณมองเป็นอาชญากรรม"

รุ้งเคียงจันทร์พ่นลมหายใจแรงอย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะดึงโน้ตบุ๊กของเธอกลับไป จากนั้นแพทย์หญิงก็เดินไปเอาเอกสารบางอย่างในลิ้นชักที่มุมห้องออกมาปึกหนึ่ง ก่อนจะนำมาวางตรงหน้าเขา

"ฉันไม่ทราบนะคะว่าคุณคิดอะไรอยู่ถึงได้ตอบคำถามของฉันแบบนี้ แต่นี่เป็นแบบทดสอบที่จะตัดสินอนาคตของคุณ กรุณาตั้งใจทำมันด้วย ถ้าไม่ผ่านขึ้นมา ฉันอาจจะต้องส่งคุณตรวจ MRI[2] หรือหนักหน่อยก็ PET[3] เพื่อดูความ

ผิดปกติของสมองและร่างกายของคุณนะ”

‘ก็ได้วะ’

สณฑ์รับคำอยู่ในใจเพราะไม่อยากหยาบคายกับผู้หญิง ทั้งๆ ที่ตอนนี้อารมณ์เสียสุดกู่ด้วยพอจะเดาผลการตรวจล่วงหน้าเลยว่าเขาต้องมีอาการทางจิตแน่ๆ หากยายหมอนี่กับคุณน้าของเธอฮั้วกันดีดเขาให้พ้นโรงพัก

แต่อีกใจหนึ่งของนายตำรวจก็อยากรู้ ถ้าเขาตอบในแบบที่ไม่ได้ตั้งใจจะกวนประสาทใคร ไม่พยายามแสดงออกให้ต่อมโมโหของอีกฝ่ายแตกเนื่องจากไม่ชอบให้ใครมาดูถูกเรื่องที่เขาเห็นผี ทว่าตอบแบบสอบถามในสภาวะปกติ เจ้าแบบทดสอบนี้ยังจะบอกว่าเขาเสียสติอยู่ไหม และอีกอย่าง เขาไม่อยากไปตรวจกับเจ้าเครื่องมือชื่อภาษาอังกฤษที่ย่อมาจากอะไรก็ไม่รู้นั่นด้วย แต่คิดว่าคงต้องชวนสยดสยองมากแน่ๆ

พอทำแบบทดสอบด้วยความตั้งใจเสร็จ ผู้กองหนุ่มก็ส่งกลับให้คุณหมอรุ้งเคียงจันทร์ตรวจ เธอพินิจพิเคราะห์คำตอบของเขาอยู่สักพัก แล้วก็เริ่มทำหน้านิ่วคิ้วขมวด ซ้ำยังกัดริมฝีปากบางเคลือบด้วยลิปสติกสีส้มอ่อนราวกับว่าจะเอาเรื่อง ก่อนจะส่งสายตาคมกริบมองหน้าเขาแล้วพูดว่า

“ก็ปกตินี่”

“แล้วใครว่าผมบ้าล่ะ” เมื่อได้ทีสณฑ์ก็สวนทันควัน “ทีนี้ผมไปได้หรือยัง”

---

[2] การตรวจเอกซเรย์ด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (Magnetic Resonance Imaging : MRI) คือเทคนิคการสร้างภาพทางการแพทย์ที่ใช้ในรังสีวิทยาเพื่อการตรวจทางกายวิภาคและสรีรวิทยาของร่างกายทั้งในด้านสุขภาพและโรคต่างๆ โดยเครื่องตรวจที่ใช้สนามแม่เหล็กและคลื่นวิทยุความเข้มสูงในการสร้างภาพเหมือนจริงของอวัยวะภายในต่างๆ ของร่างกายโดยเฉพาะสมอง หัวใจ กระดูกกล้ามเนื้อ หรือเซลล์มะเร็ง

[3] โพซิตรอนอีมิสชันโทโมกราฟี (Positron Emission Tomography : PET) หรือการตรวจเอกซเรย์ด้วยโพซิตรอน เป็นเทคนิคทางการแพทย์นิวเคลียร์ที่ช่วยสร้างภาพทางการแพทย์ (Medical Imaging) ซึ่งแสดงผลเป็นภาพสามมิติและให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการชีวเคมีของร่างกายหรือเมตาบอลิซึมที่เฉพาะเจาะจง เพื่อใช้วิเคราะห์ความผิดปกติต่างๆ ของร่างกาย

"ยังค่ะ" คุณหมอคนสวยสั่งเสียงขุ่น "คุณยังไม่ได้ผลวินิจฉัยจากฉันเลยไม่ใช่หรือคะ"

"หมอก็รีบเซ็นมาสิว่าผมปกติดีทุกอย่าง ผมจะได้รีบเอาใบรับรองแพทย์ไปให้ผู้กำกับฯ คุณน้าของคุณนั่นไง"

"ถ้าอย่างนั้นคุยกันตรงๆ เลยนะคะผู้กอง" พอพูดถึงผู้กำกับการที่ส่งเขามาที่นี่ หลานสาวของท่านก็ถอนหายใจยาว "คุณเชื่อเรื่องวิญญาณจริงๆ น่ะหรือคะ"

"อ้าว หมอหาว่าผมโกหก เดี๋ยวคืนนี้ก็ส่งลูกน้องไปเล่นด้วยหรอก..."

"คุณขู่ฉันเหรอคะ" เธอถามกลับตาขวาง จนลืมรักษาภาพลักษณ์คุณหมอสาวใจดีที่เผยให้เห็นตอนเจอกันครั้งแรก

"ผมเปล่า" สณฑ์ปฏิเสธเสียไม่ได้ แต่รู้แล้วว่าถึงจะบอกว่า 'ลูกน้อง' ที่อยากจะส่งไปเล่นกับคุณหมอเป็นใครก็ดูจะป่วยการ "หมอจะเอายังไงก็ว่ามาเลยดีกว่า"

"ฉันก็ถามอยู่นี่ไงคะว่าทำไมคุณถึงเชื่อว่าผีมีจริง พอจะบอกเหตุผลกับฉันได้ไหมคะ"

"ก็ผีมันมีจริงๆ นี่"

"ก็เลยไปโชว์ปราบผีให้ชาวบ้านดู แล้วพยายามช่วยผู้ร้ายที่เมายาบ้าจนจับตัวประกันให้รอดจากการถูกลงโทษอย่างนั้นสิ"

"พี่คนนั้นแกโดนผีเข้า ไม่ได้เมายาบ้า" สณฑ์เริ่มจะมีอารมณ์ฉุนขึ้นมาเพราะรู้สึกว่ายายคุณหมอนี่จะไม่ยอมเชื่อเขาเลย ถ้าไม่เชื่อจะถามไปทำไม ให้ตายสิ "คนเราสมัยนี้มันก็อย่างนี้แหละน้า เทคโนโลยีไปไว บ้าแต่วัตถุ ห่างวัดห่างวา ไม่รู้หรอกว่าเวรกรรมมันมีจริง ผีสางเทวดาอยู่รอบตัวน่ะ ไม่เคยเห็นหรอก คนเขามีบุญได้เห็นก็มาหาว่าเขาบ้าอีกต่างหาก ประสาท!"

"และคุณก็ยืนยันว่าจะทำงานอย่างนี้ต่อไปใช่ไหมคะ" คุณหมอหน้าละอ่อนเริ่มกัดไรฟันกรอดๆ "เอาเป็นว่าฉันจะลงในผลตรวจว่าร่างกายของคุณไม่พร้อมที่จะทดสอบสุขภาพจิตก็แล้วกันนะคะ เอาไว้เดือนหน้าค่อยมาทดสอบ

กันใหม่”

“หมอจะไม่ให้ผมตรวจสุขภาพจิตผ่านอย่างนั้นเหรอ!”

“เปล่าเลยค่ะ” เธอยังหน้านิ่ง “แต่ฉันหวังว่าหนึ่งเดือนนี้คุณจะได้ค้นพบคำตอบว่า ตราบใดที่ยังพยายามทำให้ประชาชนงมงายอยู่แบบนี้ คุณก็ไม่เหมาะจะทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ”

“หมอหมายความว่ายังไง!”

“ฉันรู้ว่าคุณรู้ค่ะ” รุ้งเคียงจันทร์ตอบหน้านิ่ง ทว่าดวงตาฉายแววแห่งชัยชนะชัดเจน “แต่สิ่งที่ฉันไม่รู้คือคุณจะเลือกแสดงอะไรออกมาต่างหาก”

“ร่างกายไม่พร้อมที่จะตรวจสุขภาพจิต”

ผู้กำกับการถามเนิบนาบเมื่อนายตำรวจหนุ่มส่งใบรับรองแพทย์พร้อมผลตรวจที่ลงลายมือชื่อแพทย์หญิงรุ้งเคียงจันทร์ให้เมื่อกลับมาถึงสถานีตำรวจที่ตัวเองทำงานอยู่

หลังจากเดินออกมาจากแผนกจิตเวชด้วยอาการกระฟัดกระเฟียด ผู้กองสณฑ์ก็ต้องเอาผลตรวจมาให้ผู้บังคับบัญชาตามคำสั่ง และในใจของเขาก็ได้แต่ภาวนาว่า การที่หมอนัดให้เขาไปตรวจสุขภาพจิตซ้ำเดือนหน้า จะพอถ่วงเวลาการถูกลงดาบจากผู้กำกับการในโทษฐานที่เขาไปปราบผีกลางตลาดได้บ้าง ทว่าแววตาที่เจ้านายมองมาชวนให้สังหรณ์ใจอยู่ชอบกล

“ก็แปลว่าคงไม่พร้อมที่จะทำงานด้วยละสินะ”

“ผู้กำกับฯ ครับ!” สณฑ์ถึงกับอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก “ผมแข็งแรงดีนะครับ วิ่งไล่โจรได้สบายๆ เลยนะเนี่ย”

“แต่ในใบรับรองแพทย์ คุณหมอบอกว่าร่างกายของคุณไม่พร้อม”

“แค่ไม่พร้อมจะตรวจสุขภาพจิตเองนี่ครับ” เขาเถียงหน้ายุ่ง “เดือนหน้าก็ไปตรวจใหม่แล้ว ผมว่ายังไงก็ผ่าน”

“ถ้าหมอบอกว่าไม่พร้อม คุณก็ไม่ควรจะเถียงหมอนะผู้กอง” นายตำรวจยศสูงกว่าบอกหน้านิ่ง “เอาเป็นว่า คุณไปพักผ่อนสักอาทิตย์หนึ่ง

แล้วกันนะ”

“ผู้กำกับฯ จะให้ผมลาพักร้อนเหรอครับ”

“ผู้กอง...ผู้กอง...” หัวหน้าเรียกเขาซ้ำๆ ราวกับอดทนอะไรบางอย่างอยู่ “รู้บ้างไหมว่าที่คุณไปสาดข้าวสารเสกใส่ผู้ต้องหาในคดีจับตัวประกันน่ะ มันโดนถ่ายคลิปอัปโหลดลงยูทูบ”

“แล้วยังไงครับ”

“ยังมีหน้ามาถามอีกเหรอ” คราวนี้คนเป็นหัวหน้าถามกลับเสียงดัง “คุณน่ะรู้ดีว่ามันส่งผลเสียต่อภาพลักษณ์ขององค์กรมากแค่ไหน แล้วไหนๆ หมอก็บอกว่าร่างกายของคุณไม่พร้อมจะทำงานด้วย ถ้าผมสั่งพักงานคุณสักเจ็ดวันก็คงไม่มีข้อกังขาอะไรหรอกนะ”

“พักงานเจ็ดวัน!” สณฑ์ตะโกนถามตาเหลือก “ไม่ได้นะครับผู้กำกับฯ ผมไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย”

“ยังต้องให้ผมสาธยายอีกเหรอว่าคุณทำอะไรผิด” ผู้ใหญ่พ่นลมหายใจแรง พยายามระงับอารมณ์ “มันอาจจะดูไม่สมเหตุสมผลเท่าไหร่ถ้าผมจะทำโทษคุณเพราะทำให้ภาพลักษณ์ขององค์กรเสื่อมเสียด้วยการทำเป็นไล่ผีต่อหน้าชาวบ้าน แต่นี่มีผลรับรองจากแพทย์ว่าร่างกายคุณไม่พร้อมจะตรวจสุขภาพจิต เท่านี้มันก็เป็นภาวะสุ่มเสี่ยงมากพอที่คุณจะถูกสั่งพักงานนะผู้กอง”

พูดจบผู้กำกับการก็ผายมือเชิญให้เขาออกจากห้องทำงานไปอย่างสุภาพ สณฑ์พูดอะไรไม่ออก เถียงอะไรไม่ได้ เพราะเป็นคำสั่งเจ้านายและมีใบรับรองแพทย์ ชายหนุ่มได้แต่พ่นลมหายใจและนึกอยากเตะถังขยะที่ตั้งอยู่แถวนั้นระบายอารมณ์สักที แต่ว่าถ้าทำอย่างนั้น ชาวบ้านที่มาติดต่อธุระบนโรงพักคงแตกตื่นกันน่าดู หรือดีไม่ดีเขาจะโดนลงโทษเพิ่ม เมื่อทำอะไรไม่ได้ ชายหนุ่มก็ได้แต่ทำเสียงฮึดฮัดตอนเดินออกมา พลางคิดถึงผู้หญิงคนหนึ่งแทบขาดใจที่ต้องโดนพักงานก็เพราะใบรับรองแพทย์ของผู้หญิงคนนั้น ‘แพทย์หญิงรุ้งเคียงจันทร์ อลังการทรัพย์สิน’

เพราะยายหมอเดือนดับนั่นคนเดียวเลย!

สาม

ขอโทษที...พอดีผมเส้นใหญ่ (มาก)

ตุ้บ!

เสียงของกระทบพื้นทำให้ชายร่างสูงที่นั่งสมาธิอยู่ในกุฏิพระขมวดคิ้วทันใดด้วยไม่สบอารมณ์นัก เพราะเขารู้ว่านี่ไม่ใช่เสียงที่เกิดจากธรรมชาติอย่างแน่นอน แม้เหตุการณ์ที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถอธิบายได้แบบนี้จะเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเขา และรู้ว่าใครมาเล่นซนอยู่แถวนี้ แต่ไม่วายบ่น

“เบาๆ หน่อยเถอะแม่คุณ ในวัดในวา ช่วยสำรวมหน่อยได้ไหม คนเขาจะนั่งสมาธิ”

“ถ้ามีสมาธิจริง เรื่องแค่นี้ไม่น่าจะบ่นเป็นหมีกินผึ้งแบบนี้นะไอ้เสือ”

“พ่อ!”

สมาธิของสณฑ์แตกกระเจิงเมื่อรู้ว่าใครบุกเข้ามาหาเขาถึงในกุฏิหลวงตา หลังจากโดนสั่งพักงาน ชายหนุ่มก็เก็บเสื้อผ้ายัดใส่กระเป๋า หอบใจช้ำๆ ลาบ้านหลังน้อยในเมืองกรุงและมุ่งขึ้นเหนือมานุ่งขาวห่มขาว ปฏิบัติธรรมไปพลางกวาดลานวัดไปพลาง ทำตัวเป็นเด็กวัดขอข้าวก้นบาตรกิน อยู่กับหลวงตาซึ่งอันที่จริงแล้วมีศักดิ์เป็นน้าของพ่อ ด้วยความหวังที่ว่าวันคืนจะผ่านไปเร็วๆ เพื่อจะได้พ้นเจ็ดวันแห่งการถูกทำโทษข้อหาไปปราบผีต่อหน้าประชาชนนี้เสียที แต่พอผ่านไปแค่สามวัน เขาก็ได้เจอบิ๊กเซอร์ไพรส์ บิดาที่ไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายเดือนเพราะติดราชการมาเยี่ยมกันถึงวัดกลางป่าในจังหวัดลำพูน

"พ่อมาได้ยังไงครับ ไหนว่าตอนนี้อยู่เชียงรายไง"

"อุบ๊ะ! ทีสณฑ์ยังมาอยู่ลำพูนได้ ทำไมพ่อจะมาไม่ได้" นายตำรวจยศใหญ่วัยกลางคนอมยิ้มตอบ "ได้ข่าววงในว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนมันโดนสั่งพักงาน เลยมาดูใจมันเสียหน่อย"

"พ่อรู้ได้ยังไง" ลูกชายหลิ่วตาถาม "หลวงตาบอก หรือผู้กำกับฯ ที่ สน. บอก"

"พ่อก็มีพรายกระซิบของพ่อบ้างสิ"

คนเป็นพ่อพูดหยิกแกมหยอก เพราะสณฑ์รู้ดีว่าบิดาตนไม่มีสัมผัสที่หกเหมือนเด็กที่เกิดในวันสุริยคราสอย่างเขา แต่เห็นท่านนายตำรวจใหญ่ยืดอกอวดอย่างภาคภูมิ ลูกชายก็ไม่นึกขัดคอ

"แล้วเป็นยังไงบ้างล่ะ กินๆ นอนๆ อยู่วัดเนี่ยชอบไหม เป็นตำรวจเฝ้าวัดก็ดีนะสณฑ์ สบ๊ายสบาย"

"พ่ออย่ามาทำเป็นพูดเล่นไป นี่ผมยังไม่รู้เลยว่ากลับไปผู้กำกับฯ จะให้ผมย้ายไปทำงานฝ่ายไหน" คนโดนแซวย่นหน้าตอบ แต่พอนึกถึงอีกเรื่องขึ้นมาได้ แววตาของชายหนุ่มก็พริบพราวทันที "พ่อ! พ่อสั่งย้ายผมไปอยู่ชายแดนบ้างสิ ผมอยากลุย"

"ไอ้นี่มันบ้าเลือดไม่สมกับให้อยู่กับพระกับเจ้าตั้งแต่เด็กเลยเว้ย" คนเป็นพ่อถอนหายใจแรง "ไปอยู่กรุงเทพฯ น่ะดีแล้ว อยู่ใกล้ๆ ตากับยายไว้ จะได้เลียแข้งเลียขาเอาสมบัติ"

"ก็ผมเบื่อกรุงเทพฯ"

สณฑ์เถียงไปอย่างนั้น เพราะรู้ดีว่าลึกๆ แล้วที่บิดาอยากให้เขาอยู่เมืองหลวง ก็เพราะอยากให้หลานชายคนเดียวได้ชดเชยเวลาที่เขามาเติบโตในวัดกลางป่าให้ตายาย เหตุที่พ่อตากับลูกเขยสะบัดหน้าใส่กันอยู่นานเพราะทำสงครามแย่งเด็กชายสณฑ์หลังจากที่มารดาของเขาจากไปตอนอายุเก้าขวบ

"นะพ่อนะ แล้วผมสัญญาว่าจะกลับไปเยี่ยมตากับยายบ่อยๆ หลานชายคนเดียวซะอย่าง สมบัติไม่ยกให้ผมแล้วจะให้ใคร"

"บริจาคให้การกุศลไง" พอโดนดักคอ ทายาทเศรษฐีผู้ดีเก่าก็ถึงกับสะอึก "แล้วพ่อก็ไม่ได้เป็นผู้บังคับบัญชาของสณฑ์ แถมทำงานคนละฝ่าย จะไปทำแบบนั้นได้ยังไง"

"พ่อจงใจไม่ช่วยน่ะสิ" ลูกชายตัดพ้อหน้ามุ่ย "เอาเถอะ กลับไปผมก็คงเป็นเหมือนเดิม จะให้เลิกช่วยผีผมก็คงเลิกไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นเลิกเป็นตำรวจแล้วลาออกมาเปิดสำนักหมอผีให้รู้แล้วรู้รอดเลยดีกว่า"

"วะ! ถ้าไม่คิดจะช่วย พ่อจะถ่อมาถึงนี่รึ" พอได้ยินอย่างนั้น แววตาของลูกชายก็เปล่งประกายอย่างมีความหวังขึ้นมาอีกครั้ง "สณฑ์จำผู้การเกรียงไกรเพื่อนของพ่อได้ไหม"

"ได้ครับ ที่ลูกสาวเขาสวยๆ น่ะ"

"เออนั่นแหละ" บิดาส่ายหน้า แต่ก็ยิ้มให้หูตาแพรวพราวของลูกชายคนเดียวเวลาพูดถึงผู้หญิง "พอดีที่หน่วยของผู้การเกรียงไกรมีมือปราบย้ายกลับมาประจำ เขาจะฟอร์มทีมขึ้นมาใหม่เพื่อเพิ่มแรง สนใจไหมล่ะ"

"หน่วยปราบปรามเฉพาะกิจเหรอพ่อ!" ดวงตาของผู้กองหนุ่มเป็นประกายทันใด แล้วยังพยักหน้าหงึกๆ แบบไม่ถามรายละเอียด อะไรที่ทำให้เขาไปพ้นจากหัวหน้าคนเก่าที่ความคิดไม่ลงรอยกันได้ เขาไปหมดนั่นแหละ "ไปสิพ่อ ย้ายผมไปวันนี้เลยนะ"

"ทำไมพ่อซื้อหวยไม่ถูกอย่างนี้บ้างวะ"

บิดาบ่นอย่างไม่จริงจังนักเพราะรู้ใจกันดี แต่ถึงสณฑ์จะบอกว่าไม่ไป บิดาก็คงจะมีแผนบังคับไว้แล้ว เพราะไม่อยากให้ลูกชายถูกมองว่าเป็นตัวประหลาดอยู่ที่สถานีตำรวจนั่นอีกต่อไป และไม่อยากให้มีปัญหากับเจ้านายด้วย

"พ่อให้ผู้การเกรียงไกรทำเรื่องขอตัวสณฑ์ไว้แล้วแหละ ถ้าพร้อมจะส่งหนังสือพรุ่งนี้เลย ต้นเดือนหน้าไปเริ่มงานที่หน่วยได้ สะสางงานที่ สน. ให้เสร็จด้วยนะไอ้เสือ"

หลังผ่านช่วงพักงานเจ็ดวันไปได้ด้วยการสงบจิตสงบใจทำตัวเป็นเด็กวัด นายตำรวจหนุ่มก็กลับมาสะสางงานที่คั่งค้างอย่างอารมณ์ดี ไม่เหมือนคนที่จะโดนสั่งย้ายเลยสักนิด จากนั้นก็ไปร่ำลาป้าร้านก๋วยเตี๋ยวอย่างคนไปลามาไหว้ และรอวันเริ่มงานใหม่อย่างใจจดใจจ่อ

หัวหน้าคนใหม่ชื่อสารวัตรนที ส่วนนามสกุลอะไรนั้นสณฑ์จำไม่ได้ เพราะยาวยิ่งกว่าโบกี้รถไฟ รู้แค่ว่าท่านย้ายมาจากแม่ฮ่องสอน แต่ก็เคยทำงานที่นี่มาก่อน หลังจากจับแก๊งค้ายาบ้ารายใหญ่ได้ก็ทำเรื่องขอย้ายไปชายแดนแบบไม่มีใครทราบสาเหตุแน่ชัด แต่ทุกคนก็รู้ดีว่าที่ท่านย้ายกลับมาเพราะเมียสั่ง ก็พี่ท่านเล่นประกาศไปทั้งกองว่าจะแต่งงานทั้งๆ ที่อยู่ก่อนแต่งมาจะสองสามปีแล้ว ไม่รู้ญาติฝ่ายหญิงเขายอมกันได้อย่างไร

“ยินดีต้อนรับทุกคนเข้าสู่ทีมของเรา”

ชายร่างสูงใบหน้าคมเข้มหน้าตาราวกับพระเอกภาพยนตร์ไทยเอ่ยเสียงนุ่มนวลเมื่อมีชายอีกสี่คนมารวมตัวกันในห้องประชุมเล็กๆ ในกองที่ผู้การเกรียงไกรเป็นหัวหน้าสูงสุด มองๆ ไปก็ไม่ต่างจากสำนักงานทั่วไป มีห้องทำงานห้องประชุม ดูเผินๆ ก็เหมือนบริษัทเล็กๆ แต่อันที่จริงแล้วมันพรางตาไม่ให้คนได้สังเกตว่าที่นี่เป็นรังตำรวจเสียมากกว่า

การเริ่มงานวันแรกของสณฑ์ราบรื่นดี จะว่าไปก็เจอแต่คนหน้าคุ้นๆ กัน สารวัตรนทีก็เป็นรุ่นพี่ที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจ แต่ห่างกันหลายปีจึงไม่ได้สนิทสนม คงเหมือนๆ กับตำรวจบรรจุใหม่ไฟแรงอย่างหมวดป้องกับหมวดตรัย ที่เป็นรุ่นน้องของเขาเหมือนกัน และท่าทางสองคนนี้จะเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกันอีกด้วยเพราะเรียกกันด้วยคำว่า ‘ไอ้’ แถมเข้าขากันดีเป็นปี่เป็นขลุ่ย แต่หมวดป้องดูจะเอาเรื่องกว่าหมวดตรัย และในห้องนี้ก็มีผู้อาวุโสอย่างจ่าสรพงศ์ นายตำรวจชั้นประทวนทว่าชั่วโมงบินสูงกว่าใครในทีม

“คงไม่ต้องแนะนำตัวอะไรกันแล้วเนอะ ก็เห็นจับกลุ่มคุยกันอยู่หน้าห้องตั้งแต่ผมยังมาไม่ถึงแล้วนี่” สารวัตรยังดูเป็นกันเอง “ส่วนใครมีข้อสงสัยอย่างอื่นก็ถามได้นะ”

"หน่วยเราจะทำอะไรกันบ้างครับสารวัตร" ผู้หมวดป้องหน้าหยกถามเสียงใส

"ทำทุกคดีที่ชาวบ้านเขาไม่ทำกัน" คำตอบของหัวหน้าทีมทำเอาทุกคนหน้าเหวอ รวมทั้งสณฑ์ด้วย ก่อนที่สารวัตรนทีจะกระตุกยิ้มขึ้นมา "ผมล้อเล่นน่า..."

"สารวัตรนี่ขี้เล่นเนอะ" หมวดตรัยพูดบ้าง "แล้วแบบนี้งานแรกของเราจะเป็นอะไรล่ะครับ"

"เย็นไว้หนุ่ม" ชายวัยสามสิบต้นๆ ปรามเด็กใหม่ไฟแรง "ไม่นานเกินรอหรอก งานเข้าแน่ เตรียมตัวบอกลา DotA[4] ไปได้เลย หลวงเขาไม่จ้างให้มานั่งๆ นอนๆ กินภาษีประชาชนเปล่าๆ ปลี้ๆ หรอกนะ"

'ปากจัดชะมัด' สณฑ์หัวเราะอยู่ในใจตอนได้ยินหัวหน้าคนใหม่บอกอย่างนั้น แต่ยังนั่งนิ่งๆ เพื่อดูเชิงกันต่อไป

"เอาละ ถ้าไม่มีข้อสงสัยอะไรก็แยกย้ายไปเตรียมตัวเตรียมใจกันเสียอ้อ! แล้วอย่าลืมทิ้งเบอร์โทรศัพท์ไว้บนบอร์ดด้วย ผมไปประชุมกับผู้การละ"

"เดี๋ยวสิครับสารวัตร" หมวดป้องยังดึงไว้ "โค้ดเนมล่ะครับโค้ดเนม มาเป็นมือปราบทั้งที เราต้องมีโค้ดเนมกันสิ"

"จะเอาไปทำไมหมวด" จ่าสรพงศ์ที่นั่งนิ่งมานานถามหน้านิ่ว

"แหมจ่า ไม่เคยดู เจมส์ บอนด์[5] เหรอ" หมวดตรัยรับลูกเร็วอย่างกับนัดเพื่อนไว้ล่วงหน้า "หรือเคยดูอินทรีแดง[6] ไหม"

"อ้าว พอๆ อย่าลามปาม" พอเห็นเด็กล้อคนแก่ สารวัตรก็ปราม "แล้ว

---

[4] DotA หรือ Defense of the Ancients คือชื่อของเกมออนไลน์ที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในหมู่นักเล่นเกม

[5] ตัวละครในภาพยนตร์ที่ผลิตโดยอีโอเอ็น โดย เจมส์ บอนด์ เป็นสายลับ มีรหัสลับคือ 007

[6] อินทรีแดง คือบทประพันธ์ของ เศก ดุสิต โดยมีตัวเอกคือ อินทรีแดง หรือ โรม ฤทธิไกร ซูเปอร์ฮีโรฉบับไทย

หมวดจะเอาโค้ดเนมไปทำไม แค่นามสกุลผมน่ะ หมวดก็ไปจำให้ได้ก่อนดีไหม”

“โธ่สารวัตรน่ะ ก็ผมอยากได้ ถ้าสารวัตรคิดไม่ออก ผมคิดให้ก็ได้นะ”

นายตำรวจใหญ่จ้องเขม็ง และสณฑ์ก็รู้สึกว่าตำรวจหน้าใหม่อย่างหมวดป้องที่บังอาจไปพูดจาลบเหลี่ยมหัวหน้าทีมต้องโดนดีแน่ๆ แต่เขาก็เลือกที่จะนั่งดูนิ่งๆ เพราะอยากรู้เหมือนกันว่าสารวัตรจะเอายังไงกับเจ้าเด็กสองคนนี้

“ฉ่ำกับแฉะ”

พอคำตอบออกจากปากสารวัตรใหญ่ ลูกน้องก็งงไปตามๆ กัน แต่สารวัตรนทียังทำหน้านิ่ง ก่อนจะชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง พร้อมกับบอกโค้ดเนมที่เด็กๆ อยากได้กันนักหนาชนิดเอานิ้วจี้ตัว

“ฉงน[7]” สารวัตรชี้ตัวเองและบอกชื่อไปตามลำดับยศ โดยเริ่มจากสณฑ์เป็นคนแรก ก่อนจะไล่ไปหาหมวดป้อง หมวดตรัย และจ่าสรพงศ์ “ฉงาย ฉ่ำแฉะ แล้วก็บุญเลิศ”

“เฮ้ย!” เด็กหนุ่มที่กระเหี้ยนกระหือรืออยากได้โค้ดเนมร้องตาโต “ผมถามจริงๆ นะสารวัตร ทีมเราเนี่ย ชื่อทีมอะไร”

“นั่นน่ะสิ” สารวัตรตีหน้าตาย แต่สณฑ์กลับรู้สึกได้ชัดว่านายตำรวจใหญ่จงใจกวนประสาท “ผมก็กำลังคิดอยู่เหมือนกัน หมวดสองคนมีชื่อไหนกล้าจะเสนอไหมล่ะ”

สารวัตรนทีเดินทำหน้าตายออกจากห้องไป ทิ้งให้ลูกน้องอีกสี่คนมองหน้ากันอย่างงุนงง สณฑ์เองก็ไม่รู้หรอกว่าผู้ใหญ่ดูมีวุฒิภาวะอย่างจ่าสรพงศ์คิดอะไรอยู่ ส่วนเจ้าลิงทโมนอย่างสองหมวดก็เหมือนอยากจะเถียงแต่ก็หุบปากลงในที่สุด ก็แน่แหละ เจอสายแข็งแบบสารวัตรนทีเข้าไป ใครจะไปเถียงออก แต่ตอนนี้ผู้กองสณฑ์ชักจะหวาดๆ กับหัวหน้าคนใหม่พลางทวนโค้ดเนมไป

---

[7] ฉงนกับฉงายคือตัวละครที่เป็นควายจากรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก ‘เจ้าขุนทอง’ ฉ่ำกับแฉะคือตัวละครที่เป็นควายจากละครเรื่อง *มนต์รักลูกทุ่ง* ส่วนบุญเลิศคือตัวละครที่เป็นควายจากภาพยนตร์เรื่อง *บางระจัน*

'ฉงน ฉงาย ฉ่ำ แฉะ และบุญเลิศ'

นี่มัน...ควายทั้งทีมเลยนี่หว่า หนีเสือปะจระเข้แท้ๆ ไอ้สณฑ์เอ๊ย!

สณฑ์พยายามปลงให้ตกแล้วมานั่งจัดโต๊ะทำงานตัวใหม่หลังจากที่ หัวหน้าหายเข้าห้องประชุมไป แต่ก็ไม่มีอะไรให้ทำมากนักเพราะมีแค่แลปทอปกับพรินเตอร์เอาไว้เขียนสำนวนคดี ส่วนเอกสารต่างๆ เขายกให้เป็นหน้าที่เจ้าเด็กใหม่ เพื่อจะให้สองหมวดได้ฝึกทำงานไปในตัวด้วย แต่ไม่รู้ว่าจะได้เรื่องกันแค่ไหน เพราะไอ้ลูกลิงสองตัวนั่นมันยังเอาแลปทอปส่วนตัวมากางเอาหน้าจอชนกัน เปิดเกมออนไลน์เล่นแบบเอาเป็นเอาตายอยู่เลย สงสัยจะสั่งลา DotA อย่างที่สารวัตรบอกไว้จริงๆ ส่วนจ่าสรพงค์ก็นั่งอยู่ไม่ไกล และเพ่งสมาธิไปกับหนังสือพระเครื่องแบบไม่สนใจโลก

'ก็ยังดีกว่าอยู่กับหัวหน้าคนเดิมแหละวะ'

ผู้กองหนุ่มปลอบใจตัวเองตอนออกไปชงกาแฟยามบ่ายในห้องครัวของสำนักงาน พยายามมองโลกในแง่ดี ว่างานที่นี่อาจจะไม่แย่อย่างที่คิดก็ได้ เพราะนี่ยังไม่ได้เริ่มงานสักนิด ให้ตัดสินอะไรคงไม่ดีแน่ๆ และอย่างน้อยๆ เขาก็ไม่ต้องไปพบจิตแพทย์เป็นครั้งที่สองแล้ว ถ้าสารวัตรนทีรับความเป็นเขาได้นะ

"เป็นยังไงบ้างผู้กอง"

สณฑ์ยืดตัวตรงขึ้นมาโดยอัตโนมัติเมื่อได้ยินเสียงคนเรียก และก็ได้เห็นหัวหน้าคนใหม่ของเขาส่งยิ้มมาให้อย่างเป็นมิตร แต่ก็เหมือนจงใจเดินเข้ามาคุยด้วย นั่นอาจเพราะเมื่อเช้านี้เขาไม่ยอมพูดอะไรตอนทำความรู้จักกันในห้องประชุมนั่นก็ได้

"ก็ดีครับ" เขารับคำแบบผ่านๆ "แล้วสารวัตรประชุมเสร็จแล้วหรือครับ"

"อืม" สารวัตรใหญ่พยักหน้าให้ "พุธนี้นี่เตรียมตัวด้วยนะ"

"ทำไมเหรอครับ"

"บุกจับแก๊งค้าวัตถุโบราณ" สารวัตรว่าพลางเดินไปชงกาแฟบ้าง "พรุ่งนี้เราต้องประชุมวางแผนกัน แก๊งนี้เราตามมันมาได้สักพักแล้ว ผมกลับมาพอดี

ผู้การก็เลยส่งมาให้ทีมเรา วันพุธนี้มันจะนัดส่งของกัน”

“ผมยังไงก็ได้” สณฑ์บอกเสียงนิ่ง “ว่าแต่สารวัตรเถอะ กำลังจะแต่งงานแล้วออกไปลุยแบบนี้ แฟนไม่เป็นห่วงแย่เหรอ”

“ก็ห่วงนะ แต่เขาก็เข้าใจ” นายตำรวจใหญ่บอกพลางอมยิ้ม “แล้วผู้กองล่ะ ไม่มีแฟนบ้างเหรอ”

“ไม่มีหรอกครับ” สณฑ์หัวเราะแห้งๆ เพราะรู้ดีว่าสาเหตุที่ทำให้เขาไม่มีหญิงใดกล้าเข้ามาเป็นคู่ชีวิตเพราะเห็นผีนี่แหละ “อย่างผม ใครจะเอา”

“แล้วทำไมขอย้ายจากนครบาลมาอยู่กองนี้ล่ะ”

“ผมเบื่อ” สณฑ์ยอมรับตรงๆ “ไม่ค่อยจะลงรอยกับผู้กำกับฯ สน. เท่าไหร่น่ะ”

“ทำไมล่ะ”

“ความคิดเห็นไม่ตรงกันมั้งครับ” คนย้ายหนีหัวหน้าเก่าตอบแบบกำลังใช้ความคิดและหลิ่วตามองผู้บังคับบัญชาคนใหม่ด้วยความอยากรู้ และคิดว่าคงต้องลองถามดูเพื่อการวางตัวในอนาคต “แล้ว...สารวัตรเชื่อเรื่องผีไหม”

“ไม่เชื่อ” สารวัตรนทีบอกเสียงหนักและทำหน้าเคร่งใส่คำถามแปลกๆ ของเขา ทำเอาสณฑ์ใจไม่ดีนักเพราะหวั่นว่าหัวหน้าคนใหม่จะซ้ำรอยหัวหน้าคนเดิม แต่เอ...อยู่ดีๆ สารวัตรยิ้มทำไม “แต่ผมก็ไม่ลบหลู่นะ”

“ทำไมล่ะครับ” ผู้กองหนุ่มถามอย่างสนเท่ห์

“ผมเคยไปอยู่ชายแดนสองสามปี เจอเรื่องหลายอย่างที่วิทยาศาสตร์อธิบายไม่ได้ แต่ก็ไม่คิดจะบอกใครว่าเป็นเรื่องไสยศาสตร์หรอกนะ”

นายตำรวจพูดยืดยาวตอนเดินเข้ามาตบบ่าเขาเบาๆ ทำให้สณฑ์อุ่นใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ที่อย่างน้อยหัวหน้าคนใหม่ก็คงไม่ส่งเขาไปพบจิตแพทย์อย่างยายหมอเดือนดับนั่นอีก

“เพราะเท่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ เมียผมก็เรียกผมว่าไอ้บ้าอยู่ทุกวันแล้ว”

“แล้วสารวัตรก็ยอมอย่างนั้นเหรอครับ”

“ก็น่ารักดี” คนมีเมียแล้วยิ้มหวานจนตาหยี ดูจะมีความสุขเหลือเกิน

“เอาไว้ผู้กองมีเมียเมื่อไหร่เดี๋ยวก็รู้เองนั่นแหละ”

“สารวัตรไม่ได้กลัวเมียหรอกใช่ไหม” ลูกน้องแซวยิ้มๆ ก่อนจะส่งคำถามสุดท้ายเพื่อวัดใจว่าเขาทำงานกับหัวหน้าคนใหม่ด้วยความสบายใจได้หรือไม่ “แล้วสารวัตรว่า...ไก่กับไข่อะไรเกิดก่อนกันครับ”

“แล้วผู้กองคิดว่า...ไก่กับไข่ อันไหนอร่อยกว่ากันล่ะ”

สารวัตรนทีเลิกคิ้วให้ แล้วยังทำให้หน้าตาชวนให้อวัยวะที่อยู่ต่ำสุดของสณฑ์กระตุก แต่มาคิดดูอีกที สงสัยงานนี้เขาจะเจอเนื้อคู่เสียแล้วสิถึงได้ ‘ดูสมน้ำสมเนื้อ’ ชนิดเละเป็นเนื้อเดียวกันขนาดนี้ แต่เดี๋ยวนะ...เขาไม่ได้เป็นพวกชอบไม้ป่าเดียวกัน แถมสารวัตรก็มีเมียแล้ว

ถ้าอย่างนั้นให้สารวัตรนทีเป็นเจ้านายที่เขารักก็น่าจะพอแล้วแหละ